

УДК 342.9

С. Ю. ЛЮБИМОВА,кандидат юридичних наук,
директор ТОВ «Наутілус»

СУБ'ЄКТИ, ЗМІСТ І ПОРЯДОК РЕЄСТРАЦІЙНИХ ТА ДОЗВІЛЬНО-ЛІЦЕНЗІЙНИХ ПРОВАДЖЕНЬ У СФЕРІ ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Проаналізовано чинне законодавство з точки зору закріплення у ньому кола суб'єктів, що беруть участь у реєстраційних і дозвільно-ліцензійних провадженнях, а також щодо законодавчого визначення змісту і послідовності дій, які мають вчиняти суб'єкти під час зазначених проваджень.

Ключові слова: суб'єкти, зміст, адміністративно-правове регулювання, реєстраційні та дозвільно-ліцензійні провадження, нормативно-правовий акт.

Ефективна система господарювання є одним із тих факторів, що забезпечує нормальне існування та стабільний розвиток будь-якої сучасної цивілізованої держави. Україна у цьому не є винятком, з часу проголошення її незалежності та обрання шляху демократичної країни з ринковою економікою постійне вдосконалення сфери господарювання стало одним із пріоритетних напрямків державної політики. І хоча принципи демократичної, правової держави, яка у своєму існуванні розвитку спирається на громадянське суспільство, вимагають мінімізувати державно-владне втручання у сферу господарських відносин, втім, ряд їх найбільш важливих моментів, все ж таки, обов'язково має бути врегульований державою шляхом встановлення певних правових приписів (вимог, правил), щоб забезпечити і впорядкованість і захищеність.

Окрім інших принципових питань у сфері господарювання, окреме місце посідають питання реєстраційних та дозвільно-ліцензійних проваджень, зокрема їх суб'єктний склад, зміст і порядок здійснення.

Слід відзначити, що проблематику державного регулювання господарських відносин, в тому числі реєстраційні провадження у ній, у своїх дослідженнях аналізували С. В. Грінко, М. П. Гурковський, О. М. Добров, О. О. Квасницька, В. Б. Авер'янов, А. Р. Кірсанов, О. Б. Кравченко, О. В. Кузьменко, С. В. Лихачов, Ю. П. Битяк, В. І. Марков, О. Я. Пономарьова, Д. В. Попандопуло та ін. Втім, попри доробок цих та інших дослідників, на нашу думку, у законодавстві й досі є ряд недоліків, які потребують усунення, що у свою чергу вимагає більш змістовного аналізу деяких аспектів господарської діяльності, зокрема це стосу-

ється суб'єктивного складу, змісту та порядку реєстраційних і дозвільно-ліцензійних проваджень у сфері господарської діяльності.

Відтак, метою цієї статті є визначення кола суб'єктів, змісту та порядку реєстраційних і дозвільно-ліцензійних проваджень у сфері господарської діяльності. Для цього планується проаналізувати чинне законодавство на предмет закріплення у ньому кола суб'єктів, що беруть участь у реєстраційних і дозвільно-ліцензійних провадженнях, а також щодо законодавчого визначення змісту і послідовності дій, які мають вчиняти суб'єкти під час зазначених проваджень.

У ході реєстраційних та дозвільно-ліцензійних проваджень у сфері господарської діяльності виникають і розвиваються відповідні правовідносини між суб'єктами таких проваджень. У цьому контексті слід погодитись із позицією стосовно того, що правильне визначення суб'єктів певних правовідносин має сприяти глибокому науковому тлумаченню місця окремого суб'єкта в конкретних правовідносинах для того, щоб комплексом прав та обов'язків врівноважити їх статус і запобігти можливим правопорушенням з боку суб'єктів та учасників правовідносин [1, с. 65; 2, с. 86].

Говорячи про реєстраційні провадження у сфері господарської діяльності, слід зазначити, що суб'єктами правовідносин, що виникають внаслідок такої діяльності є, по-перше, посадова особа, яка вчиняє реєстраційні дії, по-друге, особа, на користь якої такі дії вчиняються. Із аналізу ст. 1 Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців» [3] можна дійти висновку, що посадовою особою, яка відповідно до законодавства України від імені держави здійснює

державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців, є державний реєстратор. Із аналізу переліку повноважень державного реєстратора можна зробити висновок, що він, безумовно, виступає одним із основних суб'єктів реєстраційних повноважень у сфері господарської діяльності.

Наступним суб'єктом реєстраційних проваджень у сфері господарської діяльності виступає центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику в сфері державної реєстрації юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців. У цьому контексті зауважимо, що в Законі України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців» поряд із терміном «центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику в сфері державної реєстрації юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців» також використовується термін «спеціально уповноважений орган з питань державної реєстрації». Так, вищенаведений термін використовується у ст. 1, 6, 14, 17 Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців». Разом із тим, із аналізу положень вищенаведеного нормативно-правового акта можна зробити висновок, що центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державної реєстрації юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців та спеціально уповноважений орган з питань державної реєстрації є одним і тим самим органом. Отже, на нашу думку, з метою уніфікації термінології, що використовується в законодавстві, яке визначає порядок реєстраційних проваджень у сфері господарської діяльності, а також більш спрощено його сприйняття, в Законі України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців» необхідно є заміна терміна «спеціально уповноважений орган з питань державної реєстрації» на термін «центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державної реєстрації юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців».

Слід зазначити, що центральним органом виконавчої влади, який реалізує державну політику у сфері державної реєстрації юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців, є Державна реєстраційна служба України. Такого висновку можна дійти, проаналізувавши Положення про Державну реєстраційну службу України, затверджене указом Президента України від 6 квітня 2011 р. № 401/2011 [4]. При цьому Державна реєстраційна служба

України була утворена відповідно до Указу Президента України «Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади» від 9 грудня 2010 р. № 1085/2010 [5]. При державній реєстраційній службі України функціонує Департамент державної реєстрації юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців.

Слід зазначити, що відповідно до ст. 5 Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців» державна реєстрація юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців проводиться державним реєстратором виключно у виконавчому комітеті міської ради міста обласного значення або у районній, районній у містах Києві та Севастополі державній адміністрації за місцезнаходженням юридичної особи або за місцем проживання фізичної особи – підприємця. При цьому, згідно зі ст. 1 вищенаведеного нормативно-правового акта, місцезнаходження юридичної особи – це адреса органу або особи, які відповідно до установчих документів юридичної особи чи закону виступають від її імені. У свою чергу місце проживання фізичної особи – це житловий будинок, квартира, інше приміщення, придатне для проживання в ньому (гуртожиток, готель тощо) у відповідному населеному пункті, в якому фізична особа проживає постійно, переважно або тимчасово, що знаходиться за певною адресою, за якою здійснюється зв'язок з фізичною особою – підприємцем.

Законодавством України поряд із таким основним учасником реєстраційних відносин, як державний реєстратор, виділяються ще два. У випадку проведення державної реєстрації юридичної особи це засновник юридичної особи, а у випадку реєстрації фізичної особи, яка має намір стати підприємцем – заявник. Таким чином, основними учасниками реєстраційних проваджень у сфері господарської діяльності є державний реєстратор, засновник юридичної особи, заявник.

З аналізу ст. 25 та ст. 43 Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців» випливає, що за відсутності підстав для залишення документів, які подано для проведення державної реєстрації юридичної або фізичної особи, державний реєстратор повинен внести до Єдиного державного реєстру запис про проведення державної реєстрації відповідної особи.

Аналізуючи коло суб'єктів, а також зміст і порядок дозвільно-ліцензійних проваджень у сфері господарської діяльності, необхідно звернути увагу на те, що ст. 1 Закону України

«Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності» окремо виділяє таке поняття, як дозвільні органи. Так, відповідно до вищенаведеної норми дозвільні органи – органи виконавчої влади, державні колегіальні органи, органи місцевого самоврядування, їх посадові особи, уповноважені відповідно до закону видавати документи дозвільного характеру. При цьому у вищенаведеному законі розрізняють місцеві та регіональні дозвільні органи. Місцеві дозвільні органи – міські ради міст обласного та/або республіканського Автономної Республіки Крим значення (їх виконавчі органи), районні та районні у містах Києві і Севастополі державні адміністрації, територіальні (місцеві) органи центральних органів виконавчої влади, їх посадові особи, уповноважені відповідно до закону від свого імені проводити чи залучатися до проведення експертизи та обстеження об'єктів, на які видається документ дозвільного характеру, видавати документи дозвільного характеру у межах відповідної адміністративно-територіальної одиниці. У свою чергу, регіональні дозвільні органи – територіальні органи міністерств та інших центральних органів виконавчої влади в областях та Автономній Республіці Крим, органи виконавчої влади Автономної Республіки Крим, обласні, Київська та Севастопольська міські державні адміністрації, їх посадові особи, уповноважені відповідно до закону від свого імені проводити чи залучатися до проведення експертизи та обстеження об'єктів, на які видаються документи дозвільного характеру, видавати такі документи в межах відповідної адміністративно-територіальної одиниці [6].

Отже, одним із основних суб'єктів, що бере участь у правовідносинах, пов'язаних із дозвільними провадженнями, виступають дозвільні органи, які при цьому можуть мати місцевий або регіональний статус. Дії вищенаведених суб'єктів забезпечують проведення дозвільної процедури, під якою відповідно до ст. 1 Закону України «Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності» слід розуміти сукупність дій, що здійснюються суб'єктами господарювання, державними адміністраторами та дозвільними органами під час проведення погодження (розгляду), оформлення, надання висновків тощо, які передують отриманню документа дозвільного характеру.

Посадовою особою, яка безпосередньо відповідає за порядок дозвільних проваджень у сфері господарської діяльності, виступає державний адміністратор. Згідно з ч. 1 ст. 5

Закону України «Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності» державний адміністратор – це посадова особа міської ради міст обласного та/або республіканського Автономної Республіки Крим значення (їх виконавчих органів), обласної, Київської та Севастопольської міських, районної, районної у місті Києві державних адміністрацій, уповноваженого органу виконавчої влади Автономної Республіки Крим, яка організовує видачу (переоформлення, видачу дублікатів, анулювання) суб'єктам господарювання документів дозвільного характеру та забезпечує взаємодію місцевих і регіональних дозвільних органів.

Наступним основним суб'єктом дозвільно-реєстраційних проваджень виступає суб'єкт господарювання. Відповідно до ст. 1 Закону України «Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності» та ст. 1 Закону України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності» суб'єкт господарювання – зареєстрована в установленому законодавством порядку юридична особа незалежно від її організаційно-правової форми та форми власності, яка провадить господарську діяльність, крім органів державної влади та органів місцевого самоврядування, а також фізична особа – підприємець, а також інвестор, у тому числі іноземний, що є стороною угоди про розподіл продукції відповідно до Закону України «Про угоди про розподіл продукції», його підрядник, субпідрядник, поставальник та інший контрагент, що виконує роботи, передбачені угодою про розподіл продукції, на основі договорів з інвестором [6–8]. При цьому, якщо вести мову виключно про суб'єкта господарювання, який одержав ліцензію на провадження певного виду господарської діяльності, що підлягає ліцензуванню, то такий суб'єкт, відповідно до ст. 1 Закону України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності», буде мати назву ліцензіат.

Окремо слід звернути увагу на те, що суб'єктами, які беруть участь у провадженнях, пов'язаних із видачею ліцензій, перш за все виступають органи ліцензування. Відповідно до ст. 1 Закону України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності» орган ліцензування – це орган виконавчої влади, визначений Кабінетом Міністрів України, уповноважений законом державний колегіальний орган, спеціально уповноважений виконавчий орган рад для ліцензування певних видів господарської діяльності. Безпосередньо органи ліцензування наведені в Переліку органів ліцензування, що затверджений постановою Кабі-

нету Міністрів України від 14 листопада 2000 р. № 1698. Шляхом аналізу вищенаведеного Переліку здається можливим виділити наступних суб'єктів ліцензійних проваджень: Міністерство внутрішніх справ України; Державна служба гірничого нагляду та промислової безпеки; Міністерство екології та природних ресурсів; Державна служба геології та надр України; Державна служба України з лікарських засобів; Державна служба України з контролю за наркотиками; Державна ветеринарна та Фітосанітарна служба України; Міністерство аграрної політики України; Рада міністрів АРК, обласні Київська та Севастопольська міські держадміністрації; Служба безпеки України; Адміністрація Державної служби спеціального зв'язку; Міністерство фінансів України; Пробірна служба; Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері енергетики; Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері комунальних послуг; Державне космічне агентство України; Міністерство охорони здоров'я України; Державна служба України з питань протидії ВЛІ-інфекції/СНІДу та інших соціально небезпечних захворювань; Державна інспекція України з безпеки на наземному транспорті; Державна інспекція України з безпеки на морському та річковому транспорті; Державна авіаційна служба України; Державне агентство України з туризму та курортів; Державна інспекція техногенної безпеки України; Міністерство економічного розвитку і торгівлі України; Міністерство соціальної політики України; Державне агентство земельних ресурсів України; Державне агентство рибного господарства України; Державна митна служба України; Міністерство молоді та спорту України; Державна служба інтелектуальної власності України; Національна комісія, що здійснює регулювання у сфері ринків фінансових послуг; Міністерство енергетики та вугільної промисловості України; Державна податкова служба України [9].

Одним з найважливіших суб'єктів дозволено-ліцензійних проваджень виступає Державна служба України з питань регуляторної політики та розвитку підприємництва. Так, згідно із Положенням про Державну службу України з питань регуляторної політики та розвитку підприємництва, затвердженим указом Президента України від 30 березня 2012 р. № 237/2012, Державна служба України з питань регуляторної політики та розвитку підприємництва (далі – Держпідприємництво України) є централь-

ним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України. Основним завданням Держпідприємництва України є реалізація, зокрема, державної політики у сфері ліцензування та дозвільної системи у сфері господарської діяльності [10]. До складу Держпідприємництва України входить Департамент дозвільної системи та ліцензування.

Згідно із ч. 2 ст. 7 Закону України «Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності», для того, щоб порушити дозвільне провадження у сфері господарської діяльності, суб'єкт господарювання або уповноважена ним особа подає державному адміністратору, який здійснює прийом суб'єктів господарювання в дозвільному центрі, заяву. При цьому форму такої заяви визначено в Постанові Кабінету Міністрів України «Про затвердження форми заяви на одержання суб'єктом господарювання або уповноваженою ним особою документів дозвільного характеру» від 7 грудня 2005 р. № 1176 [11]. З аналізу ст. 7 Закону України «Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності» впливає, що державний адміністратор після надходження заяви та документів, що додаються до неї, формує дозвільну справу. Заява та документи, що додаються до неї, передаються державним адміністратором до регіональних або місцевих дозвільних органів у день реєстрації заяви або протягом наступного робочого дня. Регіональні та місцеві дозвільні органи протягом не більше ніж десять робочих днів з дня одержання від державного адміністратора заяви та документів, що додаються до неї, якщо інше не передбачено законом, оформлюють відповідний документ дозвільного характеру або письмове повідомлення суб'єкту господарювання про відмову у видачі документа дозвільного характеру та передають протягом одного робочого дня відповідні документи (письмове повідомлення) державному адміністратору [6].

Згідно із ч. 1 ст. 10 Закону України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності», для порушення ліцензійного провадження суб'єкт господарювання, який має намір провадити певний вид господарської діяльності, що ліцензується, особисто або через уповноважений ним орган чи особу звертається до відповідного органу ліцензування із заявою встановленого зразка про видачу ліцензії. Відповідно до ст. 11 вищенаведеного нормативно-правового акта орган ліцензування приймає рішення про видачу ліцензії або про

відмову у її видачі у строк не пізніше ніж десять робочих днів з дати надходження заяви про видачу ліцензії та документів, що додаються до заяви, якщо спеціальним законом, що регулює відносини у певних сферах господарської діяльності, не передбачений інший строк видачі ліцензії на окремі види діяльності.

Таким чином, під змістом і порядком реєстраційних та дозвільно-ліцензійних проваджень у сфері господарської діяльності слід розуміти регламентовані нормативно-правовими актами правила та послідовні процедури проведення такої діяльності. До основних суб'єктів реєстраційних проваджень у сфері господарської

діяльності слід віднести: державного реєстратора, засновника юридичної особи та заявника. При цьому центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державної реєстрації юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців, є Державна реєстраційна служба України. Серед суб'єктів дозвільно-ліцензійних проваджень у сфері господарської діяльності варто виділити: дозвільні органи (місцеві та регіональні), органи ліцензування, Державну службу України з питань регуляторної політики та розвитку підприємництва, а також суб'єкта господарювання.

Список використаних джерел

1. Фурса С. Я. Виконавче провадження в Україні : навч. посіб. / С. Я. Фурса, С. В. Щербак. – К. : Атіка, 2002. – 480 с.
2. Юшкевич О. Г. Провадження в справах про державну реєстрацію фізичних осіб – підприємців : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Юшкевич Олена Геннадіївна. – Х., 2007. – 230 с.
3. Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців : закон України від 15.05.2003 № 755-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 31–32. – Ст. 263.
4. Про затвердження Положення про Державну реєстраційну службу України : указ Президента України від 06.04.2011 № 401/2011 // Офіційний вісник України. – 2011. – № 28. – Ст. 1163.
5. Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади : указ Президента України : від 09.12.2010 № 1085/2010 // Офіційний вісник України. – 2011. – № 28. – Ст. 1163.
6. Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності : закон України від 06.09.2005 № 2806-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2005. – № 48. – Ст. 483.
7. Про ліцензування певних видів господарської діяльності : закон України від 01.06.2000 № 1775-III // Відомості Верховної Ради України. – 2000. – № 36. – Ст. 299.
8. Про угоди про розподіл продукції : закон України від 14.06.1999 № 1039-XIV // Відомості Верховної Ради України. – 1999. – № 44. – Ст. 391.
9. Про затвердження переліку органів ліцензування : постанова Кабінету Міністрів України від 14.11.2000 № 1698 // Офіційний вісник України. – 2000. – № 46. – Ст. 2001.
10. Деякі питання діяльності Державної служби України з питань регуляторної політики та розвитку підприємництва : указ Президента України від 30.03.2012 № 237/2012 // Офіційний вісник України. – 2012. – № 26. – Ст. 970.
11. Про затвердження форми заяви на одержання суб'єктом господарювання або уповноваженою ним особою документів дозвільного характеру : постанова Кабінету Міністрів України від 07.12.2005 № 1176 // Офіційний вісник України. – 2005. – № 49. – Ст. 3074.

Надійшла до редколегії 22.07.2013

ЛЮБИМОВА С. Ю. СУБЪЕКТЫ, СОДЕРЖАНИЕ И ПОРЯДОК РЕГИСТРАЦИОННЫХ И РАЗРЕШИТЕЛЬНО-ЛИЦЕНЗИОННЫХ ПРОИЗВОДСТВ В СФЕРЕ ХОЗЯЙСТВЕННОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ

Проанализировано действующее законодательство с точки зрения закрепления в нем круга субъектов, принимающих участие в регистрационных и разрешительно-лицензионных производствах, а также относительно законодательного определения содержания и последовательности действий, которые должны совершать субъекты при указанных производствах.

Ключевые слова: субъекты, содержание, административно-правовое регулирование, регистрационные и разрешительно-лицензионные производства, нормативно-правовой акт.

LIUBIMOVA S. Y. SUBJECTS, CONTENT AND PROCEDURE OF REGISTRATION AND LICENSING AND LICENSING PROCEEDINGS IN ECONOMIC ACTIVITY

The article defined range of subjects, meaning and order of registration and licensing proceedings in the sphere of Economic Activity. For this purpose, was analyzed the current legislation from the standpoint of fixing in it range of subjects, which take part in registration and licensing proceedings, and as well as the legislative definition of the content and sequence of action.

Reported that during the registration and licensing proceedings in economic activity arise and develop appropriate relationships between subjects of such proceedings. In this context, the position of scientists about proper definition of subjects of certain legal relations should promote a deep scientific interpretation of place of the individual subject in specific legal relations is supported, in order to balance their status and prevent possible offenses by the subjects and participants of legal relations by rights and obligations.

Was determined that subjects of legal relations arising in the registration proceedings in the sphere of economic activity, is, firstly, an official who commits registration actions, secondly, the person to whom such actions are performed. Based on analysis of the list of the state registrar powers was concluded that it is one of the main subjects of the registration authority in the sphere of economic activity. Along with the state registrar legislation highlighted two more. In the case of state registration of legal personality – the founder of the legal personality, and in the case of registration of the natural person who plans to become an entrepreneur – the applicant.

The Central authority of Executive responsible for implementing state policy in the sphere of state registration of legal personality and natural persons – entrepreneurs, is the State registration service of Ukraine.

Among the subjects of licensing proceedings in economic activity highlighted: permitting authorities (local and regional), licensing authorities, State service of Ukraine for regulatory policy and entrepreneurship and the management subject.

Under the meaning and order of registration and licensing proceedings in economic activity are understood rules regulated by normative and legal acts and consistent procedure of such activities.

Keywords: *subject, content, administrative regulation, registration and licensing and licensing proceedings, a legal act.*

УДК 351.74(477)

А. А. СЕРГЄЄВ,

начальник курсу факультету з підготовки фахівців для підрозділів міліції громадської безпеки та кримінальної міліції у справах дітей Харківського національного університету внутрішніх справ

ПОНЯТТЯ ТА ОСОБЛИВОСТІ МЕХАНІЗМУ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВА НА ЗАХИСТ ЧЕСТІ, ГІДНОСТІ ТА ДІЛОВОЇ РЕПУТАЦІЇ ПРАЦІВНИКІВ ОВС УКРАЇНИ

На основі аналізу чинного законодавства та наукових позицій визначено поняття механізму забезпечення права на честь, гідність та ділову репутацию працівників органів внутрішніх справ України. Досліджено елементи вказаного механізму та особливості його функціонування.

Ключові слова: *механізм забезпечення прав, працівник органів внутрішніх справ, честь, гідність, ділова репутация.*

Стрімке спрямування законодавства України до європейських зразків вимагає подальшого зміцнення законності та правопорядку, забезпечення безпеки особи, належного захисту та охорони конституційних прав, свобод і законних інтересів людини і громадянина, неухильного дотримання принципу соціальної справедливості. Значну роль у здійсненні цих важливих завдань відіграють органи внутрішніх справ. Покладаючи на працівників міліції широке коло обов'язків щодо охорони громадського порядку, забезпечення громадської безпеки, боротьби зі злочинністю, належної охорони життя і здоров'я особи від протиправних посягань, держава пріоритетом визначає тих

суб'єктів, на яких спрямована діяльність працівників міліції, при цьому самі ж працівники часто залишаються не захищеними від негативу, який досить часто має місце стосовно них. На практиці потреба реалізувати передбачені конституцією права на захист честі, гідності та ділової репутации саме працівників міліції чомусь нехтується в нашій країні. Що є вкрай неправильним, адже неможливо створити позитивний імідж працівника ОВС без реального і дієвого механізму забезпечення права на такий захист. Виходячи з цього, метою статті є дослідження елементів такого механізму, на основі якого буде визначено поняття та особливості механізму забезпечення права на